

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2734/2019
15.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Слијепчевића, председника већа, др Илије Зиндовића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиоца Република Србија, Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде, Београд, кога заступа Државно правобранилаштво Републике Србије, одељење Зрењанин, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Трајан Романовић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 96/19 од 19.03.2019. године, у седници већа одржаној дана 15.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 96/19 од 19.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П 453/2018 од 13.11.2018. године, у ставу првом изреке делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезан тужени да тужиоцу, на име накнаде за коришћење пољопривредног земљишта, плати износ од 2.002,89 евра у динарској противвредности, са законском затезном каматом од 30.03.2018. године до исплате. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев у делу у коме је тужилац тражио да се обавезе тужени да му плати износ преко досуђених 2.002,89 евра па до тражених 2.604,43 евра у динарској противвредности, са законском затезном каматом од 30.03.2018. године до исплате. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 28.500,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до исплате.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Гж 96/19 од 19.03.2019. године, делимично је потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке и то у делу у коме је обавезан тужени да плати тужиоцу износ од 255,50 евра у динарској противвредности, са законском затезном каматом од 30.03.2018. године до исплате. У преосталом делу одлука из става првог изреке првостепене пресуде је преиначена, на тај начин што је одбијен тужбени захтев за исплату износа преко 266,60 евра па до тражених 2.002,89 евра у динарској противвредности, са законском затезном каматом од 30.03.2018. године до исплате. Такође, преиначена је и одлука о трошковима парничног поступка, па је обавезан тужени да плати тужиоцу износ од 2.850,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до исплате. Тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу у коме је првостепена пресуда преиначена, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност ревизије тужиоца у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности.

Полазећи од законом прописане недозвољености овог ванредног правног лека у овој врсти спора, дозвољеност ревизије се не може ценити према општем правилу из одредбе члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, којом је прописано да је ревизија увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака.

Тужба у овој правној ствари поднета је дана 04.04.2018. године ради исплате накнаде за употребу пољопривредног земљишта. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 308.624,95 динара, односно 2.604,43 евра по средњем курсу Народне банке Србије за 1 евро на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да је другостепена одлука донета у парници о спору мале вредности, те имајући у виду да се у овој врсти спора не примењује новелирана одредба члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку о дозвољености ревизије у случају када је другостепени суд преиначио првостепену пресуду и одлучио о захтевима странака, а тужиља се не позива на члан 404. истог закона, нити ревизијским наводима суштински предлаже да се о изјављеној ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, то је Врховни касациони суд на основу члана 413. и члана 479. став 6. Закона о парничном поступку, одлучио као у изреци ове одлуке тако што је одбацио ревизију, као недозвољену.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић